

agrément af nyttja det sedan det är aflagt af den? Om man wille följa mitt lilla project, så skulle med första sättas en Deputation, bestående af et tjug Petit-Maitrar och lika många Petit-Maitresser; Præses uti detta sammantråde skulle wara den största snushanen uti Små-Herrarnas Republique. Protocollet föras af en elegante, yr, flygtig och narragtig waresse, eller rättare sagt af en Dame du Siecle. — I detta respectabla Samhälle, skulle man behörigen ventileras, discuteras, raisonneras och exciperas ur Histoire Generale des modes, ända til des at igenom pluralitetens bifall man fått et widlöftigt opus sammanfickat, som icke allenast skulle sträcka sig til Garderoben, til Bändrosor och Skospannen, ic. utan äfwen omfatta alla andra ämnen, som hafwa gemenskap med à la Spa. — Detta Reglemente, uti flera små Tomer i 8:o, (för at wara likaså portatift som Theater-Almanachan) borde komma ifrån Præsen den sidsta December i år, men icke antagas til efterlesnad förr än den 1 Januarii 1783, på det hwar och en måtte öfwer natten få tid at lära sig det utantill, innan det behöfde exequeras. — Alla förfrågningar om Reglementets rätta sens skulle wid det wackra Rådets onåd förbjudas, och enligt Subordinations-Lagarna, alla tilhållas at lesa efter des bokstafweliga innehåll. — Hwar och en Fruntimmers manoeuvre med solsjädrar, fötter, ögon, gorge, ja, hwar enda led skulle där på det nogaste detailleras, och öfwer alla Fransyska ord som man nödwändigt behöfwer känna, för at kunna jollra à la Spa, borde äfwen finnas en raisonnerad Catalogue, så at detta lilla Reglemente kunde med et ord sagt, wara en fullständig hufwubok för Petits-Maitrar och Petites-Maitresser i vårt land. Herr Utgifwaren finner lätt af huru stor wigt denna hufwubok skulle wara, och jag förwäntar af den stora credit Min Herre äger hos samteliga à la Spa Herrskaper, at denna högst angelägna sak, igenom des be-medlande kommer hos dem i nådig åtanka. Jag är ic.

Sinne.

Min

Min Herre!

Jag sänder Er härmedelst et bewis, huru någon gång det mindre folket ibland Fransoserna, hafwa en slags assurance i främmande Land, at alla skola förstå deras språk då de lära sig ingens, och följakteligen huru de ofta blifwa narrade. Jag har på en wis distance bewisat denna scene, och jag garanterar den.

För någon tid sedan, kom en ung Fransysk Köpmans-Betjent hit til Stockholm, likwål i ingen Handels-speculation, utan blott för at resa. Han promenerar en förmiddag på Riddarholmen ikring Assistance-Contoiret, nyfikenheten tog honom, han adresserade sig til en förbigående Piga och frågar henne hardiment på Fransyska, hwem som rådde om et så stort och wackert hus? — Swaret blef: jag förstår intet. Fransosen, som i sin förut fattade inbillning, straxt tog detta swaret för ägarens namn til Huset, blef ganska nögd: „Ja så, hör det til Monsieur Jagförstärntet, ack! hwad den Herrn måtte bo wål, utsikten är superbe, men likwål hwad hans Stall-„betjening är öwärdig! som lämnar hans wagnar och chaisar ute under bar himmel, men det är en hög Herre = = = = Pigan, sedan hon gapat och lystnat en stund på Främlingens prat, går, och han fortsätter sin promenade. På Riddarhus-Torget möter han et präktigt equipage med en ännu präktigare warelse i ena hörnet, et Gruntimmer, wackert som sjelfwa dagen, armarna utsträckta utanför wagnsfönstren, så man tydeligen såg — Himmel! hwad såg man? — Häf-armarna. Här blef wår Utlänning aldeles förwånad, löper straxt til Militairen, som står på post wid gewäret och frågar honom, hwilken denna sköna och förnäma Grefswinnan kunde wara, som äkte förbi. — Stadswakten swarte honom med en moderation och en humanité, liksom han aldrig warit på tjänst: Jag förstår intet. — „Huru, min wån! war det hans Fru? Kors! hwad Herr Jagförslär-„intet har et wackert Hus och en så charmante Hustru.“ I detsamma kommer folk-skäcken strömmandes ifrån Nummer-Lotteriet, som just drogs den dagen, det skrefs på torget, at en hade wunnit högsta winsten. — Den nyfiska Utlänningen, som hade hört det händelse-
wis

wis af et par Fransoser, i förbigående, och hwilka han ej kunde hinna op, skyndar sig då ibland den öfriga hopen, och frågar en spelare, som spelt allt af sig, utom trasorna, hwarmed han war skyld, „hwilken wäl den lyckliga dödliga wore, som fått ut „alla 5 Numrorna? — Swaret blef som altid: Jag förstår intet. — Min Fransman gick 2 steg tillbaka, slog ihop händerne och stref i full extase: „Olycksaliga Excellence Jagförstårintet, som bor så „wäl, som ligger med den skönaste Grefwinna i werlden, och som „nu åter fått så mycket pengar, utan twifwel är ändå denna wecl- „den den bästa hwari wi lefwa. Han hade ännu, med ögonen fästade på Assistance-Contoirtet, en hel hop reflexioner på Fransyska, som ingen af närwarande Spel-Cotteriet förstod. — Anteligen går han och åter middag hos Herr de Lande, där han bodde, och emot afton, samma dag, beger han sig åter ut, för at bese Staden. Straxt wid utgången ur huset, möter han en förnäm Lif-procels, och i minuten aborderar han en af de allignerade Hummer-främerskorna, som flankera corps de garde, med förfrågan, „hwem wäl det wore, som nu bars til grafwen?“ Madame, med sin capronica och sit syrkat, svarar naturligtwis (efter hon skulle swara): Jag förstår intet. — „Herre Gud! suckar han til, liksom röd af slag, så ligger „denna Stora Herrn Jagförstårintet redan kall i mun? Han, som „förmiddagen räddde om sit Palais, sin Anglä-Grefwinna, och tog „högsta winsten på Potteriet, rår nu om några bräder, ja, ja, en „som ägde en så hög lycka, kunde omöjligt länge behålla den — af „alt beklagar jag minst hans tåcka och sorgbundna Waka, utan twif- „wel är hennes partie redan utsedt — — — — — men med allt, hwad den- „na werlden är bräcklig och swag! — i detsamma retournerar han mjåltsjuk och tankfull i sit quarter.

N:o 95 utkommer den 4 October.

Stockholm, Tryckt hos Carl Stolpe.

Dag - Bladet:
Wälsignade Tryck = Friheten.

Andra Skäcken,

N:o 95.

Stockholm den 4 October 1782.

Reflexion *)

Det är et underwårct, huru tider, lagar, folck och seder kunna skapas om, snart sagt uti et ögnableck. Jag wil icke gå längre än til hwad hwar ock en af oss minnes. Huru geck det til under wåra lyckeligen öfwerlesiwade och med råtta så kallade Corruptions tider? Där trodde de magtågande sig aldrig åga nog magt och wålde: huru handterades där ofta Medborgares rätt? Huru såldes och köptes icke syflor til och med i Prästeståndet? Huru lefde man icke i wållust och yppighet och lekte sorglöst bort tiden under de angelågnaste ärenders wanwårdande? Huru tyddes icke Lagarna efter affickter? Huru gynnade man icke gunstlingar? Huru drog man icke fram barn til Ämbeten och huru litet achtade man de wårdigaste Ämbetsmän? Huru spriddes icke Lögnar och osanningar ut för at förwilla och intala menigheten? Hwad frågade man efter folckets råst, när man gjorde som man wille? och jag blyges at nämna alt. Är det wål möjligt at se utan at håpna, huru bladet är wändt, och huru på en dag de gyldene tider kunnat återkomma. Nu är Konungen wår Lag och Lagen wår Konung. Nu skapas rättwisan så, at ock den tappande finner sitt mistag, nu är förtjänsten den enda wågen til Lyckan; nu nyttjas endast sådane nöjen som förbättra Nationens smak och stadga dess hynne; Nu har Konungen en gunstling och det är Svea folck, nu är Ämbetsmannen, den nitiska, den trogne, den redeliga Ämbetsmannen hedrad och belönt; nu har både lögn och

*) Insändt.

smickran tystnat: Kort sagt: hwem känner icke vårt tidehwarf, vårt lyckliga tidehwarf? hwem känner icke at efterdömen wårka mera än den bäst beskrefna Dag? — men jag hisnar för mitt ämne: tusende tungor äro icke nog at tyda folkets Låssånger och tusende skålder kunna icke qwåda wår enskilda fröjd, wår allmänna glädje, wår sällhet, wår Lycka.

Horatii 16 Ode i 3 Boken til Mæcenat

Sri Öfversättning *)

Man hade trodt at Danaë
Förswarad utaf starka fästen,
Och skild ifrån de willo nästen,
Som frihet at begjåran ge;
Der skulle ingen älskling se,
Och ingen djurf bedragare. —
Men Jofur likwål för sin låga
Annu et lyckligt medel wet:
Han kände hjertans hemlighet,
Och alla wåktares förmåga.
Han såg des styrka och begjår,
Och at en girig folkhop fågna
Som Slaf utaf behofwen är,
Han låter guld på jorden rågna.

All dygd blir kånstols och kall;
All åra styr, alt mod försvinner!
Ja med en mindre god metall
Man tusen werldars styrka winner.

Hwad är ej guldet för wår jord?
Det folkslag under oket håller:
Det knapt en dygdig gnista wäller
Men har beredt millioner mord.

*) Jafåndt.

Med guld de grymma plågor föddas,
 Att tro sig dö af blott behof,
 För guld blir alla dygder rof
 Och alla nöjens wäl föröddas.

Den intet har är mera nöjd,
 Hans Själs et stilla lugn får smaka.
 En girig utom all slags frögd
 Lörns hwarken sofwa eller waka.

En fattig mera öm och god,
 Den wällust har at mänska wara;
 Han målar ingen diktad fara
 Men dömmar på sitt ädelmod.

Med detta folk jag lifwet äger,
 Och styre de rikas öfwerhödd.
 Jag ingen smickrad dårskap säger,
 Men äger nog med dagligt bröd.

En rik föraktar deras lycka!
 Som lefwa af en idog slit. —
 Låt denne usling fritt sig smycka
 Hans sálhet hinner aldrig dit.

Et land hwar sjelfwa nöjet andas,
 Hwar lugn med frid och sánja rá,
 Som genom skåres af en å. —
 En lund hwar jag kan skugga fá.
 En bäck som sorlar då och då.
 Der lusten med des swalka blandas
 Der skall min Själs sin sálhet ná.
 Der får jag nöjd de öden glömma
 Som plåga de förnåmas smak:
 Och der, fast under låga tal
 Kan jag med rena hjánstor ömna.

Der,

Der, jag den rätta lyckan ser,
 Och der jag hennes värde kjenner.
 För dig Mæcenas och för wänner
 Jag blott mitt hjertas dyckan ger.

Du har förtjent det lugn jag wunnit —
 Dock det är alltid i din själ.
 Den som med ömhet tänker wäl
 I Staden Landets sálhet hunnit.

Du gedt mig allt, — men gif ej mera
 In hwad för lifwet nödigt är.
 Med mycket ökas wårt begjår. —
 För guld och höghet, intet dera
 Min Själ den minsta åtrå når.
 Med mycket först behofwen öbias;
 Med öfwerflöd man starkast spar.
 Den rikast är som kan förnöjas
 Fastän han ej det minsta har.

N:o 96 och 97 utkomma den 7 October.

Stockholm, Tryckt hos Carl Stolpe.

Dag - Bladet:
Wälsignade Tryck - Friheten.

Andra Skåcken,

N:o 96, 97 och 98.

Stockholm den 7 October 1782.

Söstqwäde *)

Så rusa fram de lösa windar,
Och luften gjuter skurar nid.
Förwål du flygd, af tåta lindar!
De öma Herbars Sommarstrid.
En Jord, förut, så prydd och fager;
Nu härjad, blek och blott och mager,
En kylig dimma pufstar ut.
Med gula blan och glesa grenar,
Min syn; helt håpen, sig förenar
Och nöjet hastar til sit slut.

Hwar är det ljus, som högst i öster,
Förstörde nattens fria spel?
Som wakte Fogens gälla röster,
Förgylde bergens öfre del;
Som mod i Hellswa slafwen wakte,
Som från sin högd sin mildhet stråtte
Och lif åt minsta blomma gaf;
Det saknar sin Regerings-timma,
Och nödgas nu fördolt at simma,
I tjocka skyars mörka haf.

Men

*) För flera år Tryckt och aldeles utgånat — Det är med den wiftra Aucto-
rens ti skänd som jag tror mig göra mina läsare det största nöje medelst denna
comiqua målnings införande här. Så originelt ochliga tankar kunna ej nog
sjta reciteras
U i g f.

Men stundom det, med wäld och iswer,
 Beraget af en Enwälds-nyck,
 Igenom alla motstånd drifwer:
 Lik hjälten, som ej tål förtryck.
 Vångs åt en lösskog det sig hastar;
 På sina gula wänner kastar,
 Et sten, at deras ålder bry,
 Som sist mot mörka granar bryter,
 Men buttra tiden sikt förtryter,
 Och dränker det uti en sky.

En kylig storm krig rymden swästar,
 Det glada som Naturen hast,
 Så hemskt mot sin förwandling strästar,
 Och mister dag från dag sin kraft,
 På retad bölja fraggan gåser;
 Emot den hårda klippan fräser,
 Och bockar hwasen hit och dit:
 Lik lyckans nåd, som hastigt höjer;
 Men kort därpå sin tveede röjer,
 Och trampar ned sin favorit.

Mot köld jag mig med köld bewäpnar,
 At alla skiften hårda ut;
 Men ach! hwad ömra sinnet häpnar,
 At se den Töcka ångens slut,
 Som nyh så mycken wällucke delte,
 Som uti tusend färgor spelte:
 Där ögat i sin wällust samm;
 Ur blek och full med sumpig watten,
 Och all den förra fagra skatten,
 Nu ur en hö-glugg tittar fram.

Försagd jag med min åsyn hastar,
 At leta något fredat fält;

Men

Men hwart jag lystna dgat kastar,
 Ur det med Fröjas pragt best ilt,
 Som bäst de lätta wäder skalkas,
 Til Ceres barn i sjelfswäld nalas,
 Och dessa blyga tycktes fly;
 Kom skördemannen, öddens like,
 Skörde deras kyska Rike,
 Och höf dem in uti sin By.

Så öm förlust mitt sinne mattar,
 Jag söker räddning hwar jag kan.
 Min syn-punct jag wid skogen fattar,
 Där Sommar-Solen nederrann;
 Han bärgar sina gröna kläder:
 Mot Höstens wäld och starka wäder
 Han bjuder flere äldres trån;
 I windfall han mot Nordan stråfwar.
 Jag styr förskräckt, min hörsel båswar;
 Men följes utaf kråkers skrän.

Från mitt förskräcka loop, jag stannar
 Där sig en trögård rotadt har:
 An han mot hösten sig bemannar,
 Och äger någon grönska qwar.
 För motad storm och brutna ilar,
 Jag där på nåd och onåd hwilar.
 Pomonas frugt förfriskar mig,
 Som högsta toppen ymnigt hysar;
 Men ur dess klarhet lustan lysar,
 Att snart åt jorden störta sig.

Så willig hog til fall och wäda,
 I alla wårter teknad står.
 Jag rys, at slik förödning skåda;
 Med brydda steg åt wiken går.

På röda böljan Swanon gunga,
 Och sitt farväl bedröffigt sjunga,
 I brutna hvarfen fring hvarann:
 Af köld och ogin lust betryckta,
 De bort i långa rader flykta;
 Min syn går med så långt han kan.

Du menskjohop! dit sinne röjer,
 En bild af desse foglars art;
 En ort ej länge dig förnjöjer:
 Du ofta far; men wet ej hwart,
 Ej nöjd med rum, med tid och lycka,
 Syns du dock måst din ro fötrycka,
 Och stannar inom tistel blan.
 Jag skulle ej ditt förwett klandra,
 Så framt du blindwis kunde wandra,
 Så lyckligt, som en flygtig Swan.

Fördsjapad utt desse tankar,
 Om wägen jag förwillar mig;
 Där jag så länge går och wankar,
 Til des at Månan höjer sig.
 En stillhet nu Naturen skänker,
 En Himmel full af stjernor blänker;
 Min Själ en helig känsla drar.
 På fälten långa stuggor lastas,
 Jag kan ej mer af sorg belastas:
 Hwar tid sin egen fågring har.

Nu, mera wan wid all förändring,
 I Ottan jag ett buller hör;
 Jag ställer hastigt dit min wandring,
 Som mig til Fogens öppning för:
 Där syns de unga starka Drängar,
 Fördragta welflighetens sångar.

Och le åt de förnåmas Taft,
 Här kan ej rum åt lättjan unnas,
 De tjocka Ax, som här förtunnas,
 Ge Bonden lust, och lif, och kraft.

Jag wedersås, mitt sinne lättas.
 Den tresne Bonden wid sitt frus,
 Nu af sin rika kornmust mättas,
 Och slöjdar slitigt innom hus.
 En waksam Gånta af sin tåta,
 Wid mången lustig sång och gåta,
 Drar fram en tråd så fin och trinn;
 Uti sin wäffstol spolen slänger,
 Och talar om sin trogna drånger;
 Men ronnar när han kommer in.

Jag går förnågd, och will ej önska
 En annan Tid, än den som är;
 Men ach! hwad ser jag där för grönska,
 Som detta wida fältet bår?
 En Wårens särg, bland Höstens öden,
 Ett Jordens Lif, i sjelfwa ödden:
 An är ej Fröjas kraft försmådd!
 Ach! at Din Förstling måtte frålsas,
 När du af glada munnar hålsas:
 Välkommen fram du spåda brodd.

En hyglig Drång nu mot mig träder,
 Och stryker fot på sedigt sätt;
 Rött halsduksband och snygga kläder,
 Mig ana om hans Brudgums-rätt;
 På wänligt wis, med trägen yrkan,
 Han ber mig följa sig til Kyrkan,
 När han om Söndan wigas skall;
 Hans Kulla ber ock om den åran.

Jag kan ej wågra den begåran,
Att följa en så lustig trall.

I hurtig Ritt wi wågen måta;
Knappt hinna grindar låtas opp.
Wi både arm och ben förgåta,
Där wi gå fram i sträck-galopp.
En tumlar ned uti ett dike,
Och drömmer om de dödas Rike;
Men kommer sig och lefwer än.
Allt går derpå at pröfwa styrkan,
Och rätt som bäst, så ha wi Kyrkan:
Då hålls war djerfwa Ritt igån.

Som Buskar wi i Templet tåga,
Man wördar våra Sporrars sång;
Två Spelmån gå förut och säga,
Kung Orres march, som är så lång.
Herr Pehr nu sin Predikan håller,
Han säger alt hwad honom wäller,
Och har med Satan lång contract:
Sen börjar han sin sång-konst hwåsa,
Och släpar fram en ewig måsa,
Att göra knuten mera fast.

I lycklig stund Herr Pehr han trampar
Från wigflen som en jämn Caplan.
Wi hasta oss til våra Kampar;
Hwar Bond-dräng är en Tamerlan:
Här går förfärligt til i flykten,
Man tänker ej på ändalykten;
Men lyckan har dock om oss wård.
Det skrits, det sturlas, stånks och tränges,
Det kämpas, stupas, och det swänges:
Här ha wi nu war Bröllops-gård.

Där syns en Brud så kostligt blänka,
 Nyss klef hon ned ur sin Carols,
 Hon sångleds straxt, I lären tänka,
 Och! om det gick så fort hos oss!
 Bort det: I Stockholms sköna Ungar!
 En werldslig tanka Er betungar;
 Här winnes sängen ej så lätt:
 På andligt wis man det skall taga.
 Iwå dygn strappera först sin maga,
 Sen sångleds man på werldsligt sätt.

Nu skall Aptitens urror hämmas,
 När Brenwins offren sagta sig;
 Man bärjar då at gruffigt klämmas,
 Jag möda har, at bärga mig.
 Man styr, men fångas, som at dräpas,
 Och fram til Bröllopsbordet släpas:
 Det är så wäl, at trugad bli.
 Nu har man ändtlig hunnit maten;
 Min mage barnas öfwer faten,
 I Quantitet och Symetrie.

Utaf en stor stofferad stinka,
 Min hunger straxt sin bane får;
 Men andra bukar äro stinka,
 Och fräta allt på bordet står.
 Här hörs et gläim från alla bänkar.
 Hans wördighet Herr Pehr sig jänkar,
 Ty steken nyss på bordet skred.
 En allmän tystnad då regerar,
 Och Subben mustigt perorerar,
 Om Agtenskapets ljuswa fjed.

När nu wår Prest har lycktat ordet,
 Och mjukat hjertan med sitt ljud;

Så går en skål omkring mid bordet,
 Til Bøhjelp för vår unga Brud.
 I enkelt rus man nu begåfvar:
 Den ena ger, den andra låfvar,
 Och Bruden samlar hop sin skånt.
 Sen sitter man i fred och primar;
 Uti en tid af flere timar,
 Men swettas på sin tränga båndt.

Ibland en swärm Vulgaire Andar
 En läcker Nåsa agad blir,
 Tills Lyckans Nåd så korten blandar,
 Ut Tortan sin fördöning fir.
 Man i sin ångest wårdar strupen,
 Och super stitigt sup på supen.
 Ju mera öks det tjocka qwalm;
 Af hwilket, för at draga resten,
 Til slut begynnes utaf Prästen,
 En outhärlig måltids Psalm.

Nå ändtlig bort med bord och stolar,
 En wäder wårling görs behof.
 Sven spelman nu på Gigan gnolar,
 Och prästär mången löslig los.
 Här får ej wisas minsta dolsta,
 Här reser sig en ewig Polsta,
 En slåpas här, en stupar där.
 Med swettig bringa Gåntan skämtar,
 Uti en wåk sin anda hämtar,
 Och Wälle jämtar sig helt när.

Den gråa äldrens tunga Subbar,
 De le åt detta Nöjets dragg;
 Och genom rök ur korta Rubbbar,
 Framtittar här och där et skagg,

En Horikont af Finn Callotter:
 En wördnad ibland Dhl-Complotter.
 Och Hymen är en sådan skalk,
 At han ut Tumlarn flitigt stänker,
 Tils Tolsman skägg och näsa dränker,
 Och dignar ned utaf sin balk.

Jag kan ej bärga mina löjen,
 Här öfwas många fina strek.
 Nu slutas första dagens nöjen,
 Med andra dagens morgon lek.
 Hwem måste ej för Venus swigta?
 Ty skall man nu på på stubben plikka,
 Och klämmas med sin fångkamrat;
 Men för en qwick och piggöggd Tärna,
 Ger jag min pligt och skäms så gärna,
 I stöd af alt Præjudicat.

Nu sups igån, nu äter froshas,
 Här bdr en Gäst två magar ha.
 Muliqven går, Pistoler lohas;
 Här är et gråsligt trallara.
 Det lider in til andra natten.
 Jag trött och ledsen tar til hatten,
 Och önskar ungmor lefwa säll!
 Sven Spelman häftigt mig förföljer,
 Jag tåligt alla plågor dölijer,
 Och ger min häst en Åkar-smäll.

Men, min Satire! du borde agas,
 Som ler åt Bygdens goda Folk,
 Som utaf oskuld blott ledsagas,
 Och är Naturens egen tolf.
 Jag håldre dig til Stockholm sänder,
 At se hwad där kan tas för händer;

På landet har du soga ro:
 Här äro dina löjen matta,
 Där får du mera kraft at skratta,
 När hösten i Pallats will bo.
 Hvad ser du där en gruffig småtta,
 Ut af Pomonas Battalion,
 Med korg på arm, vändligt käfta,
 At köpa Äplen och Citron.
 Du brys af trångsel ibland wagnar,
 Som ofta föra toma agnar,
 Med mycke litet Korn uti.
 På ena sidan at bestånkas,
 På andra at i pufkar dränkas,
 Det är din hwardags Simphonie.

Du wäckes opp utur din dwala,
 Af en Commerceans Bytings röst,
 Som bär et laß af Skrifter fata,
 Emot sitt winnings lystna bröst;
 Tro nog de äro inga sfofwor,
 Poeter wäxa nu som rostwor.
 Om hösten ökas deras tal;
 De bäst wid talgljus rimmen fylla:
 En Wär-Sol, kan den snart förbrylla,
 Och sätta dem i Snilles qwal.

Men tänk! om Politiquens skälla,
 Nu klang i Sverige liksom för,
 Hur högt et snille skulle gälla,
 Som nu knapt munnen öppna tör:
 Hvad Stockholms poikar skulle löpa,
 Hvad Barbarismen skulle köpa,
 Til läcker kost åt agg och hat:
 Nu anses dessa sluga hönor,
 Som gamla, torra, Turska bönor,
 Med långsds på et spruckit fat.

Ach!

Åh! se Callista hvar hon svärfvar,
Uppå Rorrdro i Erång Salopp;
Mot wådrrets wåld des kyskhet stråfvar,
När hennes kfortlar hōias opp.
I hamn och hål en Pampus söljer
Som ej sitt leda lyne döljer,
Wid åsyn af ett strumpeband,
Olyckligt wis ej gjordt af sīden.
Så kan en Glücka höstetiden,
Begrinas för det minsta grand.

Satir! stå qwar wid Erōna gāngen,
Och wårda Höstens frugtbarhet;
Bed Elko där förhöja sāngen,
För denna Tids prioritet;
Dock låt des språk dig ej förtrolka;
Du får ej minsta ord beholka,
Af denna Örtens Schiboleet;
Men lämna det, i allt sitt wårde;
Ut Advocater, och de Vårde,
Ut lysa up, och wintna Rätt.

Marong i dag vill göra lyck,
I trots mot alla wårars hot;
Med wita strumpor sin besmycka,
Och med en Gallocherad fot.
Nu hör han Kläckan klämta föra;
En tid, som skall hans öde föra,
På så han måter wāgen ut;
Men uti Ölid dansa Trossen;
Sack min Satire! idk denna Stollen;
Ut se hur Lyckan när sitt slut.

Ut Iris dörr han Nāsan riktar,
Med en behjartad hjäkte mine;
Hans mannamod ej eller swiqtar,
Kdrutan klapp han klifwer in.
Hjelp Erång-Gudinna! hjelp mig teckna,
En Skönhets wid et koftstråg bleckna,
Och i beswimming falla ner;
Marong förklarar sitt Courage,
Och mitt i hela Koft Eclavage,
På så han nu om tuggs ber.

Förtwiflad, tusend suckar sänder;
Hans bön gör honom mera seg;
Han fattar i den Erōnas händer,
Som äro fulla utaf deg;
Han lyser dem; här häfteigt stretas;
Ju mer han rycks, ju mer hon retas,
Och gör på leken sådant slat,
At Sara får en munsil njuta,
Som icke gittadt dörren slata,
På hwilken Herrn nu måste ut.

Marong i trappan swär på Hösten,
Som lika lyflor skapar till;
Förwirrad han nu höjer rösten,
Och gör, men wet ej hwart han vill;
Jo men: till Zephis sin Gudinna,
Den tror han mera propro finna,
Hon sådant slaf ju icke tål;
Men grymma dag! så full af wāda,
Här får Marong med håpnad ståda,
Gudinnan stå och sylta Kål.

Åh! rovar han hwem kunnat tänka?
En Nymph, som nuf för några dar,
Sågs uppi Beursen så härligt blänka,
Och fränst i alla danser war,
I lågring på Diana slägt,
Nu wid en Surtåts-tunna fäckt;
I slurfwig drägt och kippad sto;
Sin Angla Nāsa så beswāra,
Som troddes resa upp sin Åra
Ut Sanspareille och Bergamo.

Förfärad af hwad hände senast,
Wår Bus an wānder ryggen till,
Och i sin march beslutar genast,
At han sin Cloé ståda will.
På wāgen han sin Strumpa smutsar,
Och öfwer Hödes grymhet stundar;
Dock hiner nu till Cloés hus;
Men blir som af en wårja stungen,
At höra Glückan nu är twungen,
At löta Mor, at söpa ljus.

Marong,

Marong, förntan fansaing, larmar,
 På denna mörka Lids fördärl,
 Och önskar sig i Sommarns armar,
 Så tråta uppå Höstens värf.
 Haa nu en suad på Dulwan raskar;
 Men alla Vårwin där förkastar,
 Som Höstens godhet welat ge.
 Siff han uppå Parterren wandrar;
 Men ingen ro hans Själ förändrar,
 Ej siffelwa Thetis och Pelée.

Du känsla! som så ömt beskrifwes
 För Doris på en Sommarplan,
 Monn du ej ock om Hösten gifwes?
 Gaff ej bland gräs och gröna blan:
 Om just en Vår-Sol os ej bränner,
 Hwad hindrar man wid eldsjus kanner?
 Inbildnings kraften är ju stor;
 En Vårens Jungfru i förereten,
 Förklarar denna hemligheten,
 Och gör om Hösten sig til Mor.

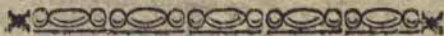
I Herdar! som om Sommarn walla,
 I Snett och hetta på Er mark,
 Och om det lufwa Lifwet tralla,
 Uti en eastlig blomstierpark,
 Som på Er lefnads fördel påcka,
 Och några usla Smultron påcka,
 Ibland Er boskaps bråk och gnöl:
 Ej mer om bår och blomster skryten;
 Men gärna dessa skatter byten,
 Mot Höstens läckra Dubbelt - Öhl.

Du Vår; du blomstierpydda Hage!
 En ögnalust du endast är;
 När Hösten gonnar Munn och Mage:
 Och sina Fruqthorn fulla bår:
 Den föras Drufwor endast kartas,
 Och wisa os hur Bacchus artas,
 Den andra skänker os den saft.
 Poeter! I må siffelwa döma,
 Hwad tid man lifakt bör berömma,
 Och eldar måst Er Snille-kraft.

Announce,

Den 9 nästkommande utkomma N:o 99 och 100 af Andra Stå-
 Fen, man utber sig som en grace af Pränumeranterna at de inom
 d. 1 November uttaga de resterande Numror, efter samma tid sål-
 jes ingen Nummer särskilt, hwilket lårder til Kjöparens esterrättelse—
 Pränumerations Sedlar finnas i Boklådan och hos Utgifwaren som
 bor 2 Trappor opp i Östwer-Directeuren och Riddaren Méjers lilla
 hus på Munkbrogatan snedt öfwer Kongl. Krigs-Collegium.

N:o 99 och 100 utkomma den 9 October.

Stockholm, Tryckt hos Carl Stolpe.

Dag-Bladet:

Wälsignade Tryck- Friheten.

Andra Skäcken,

N:o 99 och 100.

Stockholm den 9 October 1782.

Finis coronat opus

Epigramme *)

Nej sad Iris, nej lätt bli
Alltid kyssa mun och händer * * * *
Man kan just utledsen bli
Och Gud wet hwartil det ländet?

Continuation på det som skall refuterat i Systeme Social,
se N:o 53. 65. 69. 84.

Sid. 186. Människjorna i allmänhet äro snarare et mål för Moraliskt ondt än Physiskt, Fördomar, elaka inrättningar och Tyrannier grundläggas årsteliga olyckor, hwars grymma wården tjåns i flera hundrade år, i stället at det blott äro ögnableck då naturen utdöfwar sin rätt. Det ges så lycksaliga människjor som äro ordeliga i anseende til sig sjelfwa i öden och skiften, hwarunder andra skulle försmäctas, ja det finnas sådana som hwarcken sjuksdomar, fattigdom eller orättwisor kunna en gång göra mislynta, mycket mindre bedröfwade, huru ofta tålas icke eländet af dem med större glädje och munterhet än de stora eller rika kunna fördraga den ledsnad som deras pångar och nöjen förordsa. Herden på slätten med sina Får, Tigaren,

*) Insändt.

garen, som räcker fram sin darrande hand, och drar den lita tomhändt tillbaka, handvärdarna som arbetar hela dagen utan vinst, wisa ofta en gladare mine och et mera förnöjdt sinne än den rika som wanwårdar dem, än den alsmäktiga Ministern, ja än den Guds lösa Tyrannen som störtat dem i eländet. Inet stånd är utan en slags lycka, det olycksfällaste lefwernes har sina dragliga ögnablick, den sjuka som pinas känner ibland lindring, fången ler i sina fjedjor och lyfnar ej alltid til sin dödsdom, den tryckta, den fattiga Soldaten är oftare glad än des General, Slavven andas någon enda gång under Tyranniets bojor — Wanligt wis är det då först, när eländet och förtwiflan hos et folck är drifwit til sin höjd, som det oprefser sig och störtar uphofsmanen dertil.

Sid. 188. Mer och mindre lycklig: se där människans natur, det förre snarare än det senare: se där des wälstånd i samhället.

Sid. 190. Ingen gärna är nöjd med sin lott och ingen tror at andra äro mindre lyckliga än han. Det är på det sättet som Konungar och de högtförmåna tyckas wara de aldralycksaligaste i deras kongon som betrakta dem långt ifrån — Ack! om den fattiga finge se dem på nära håll, sönderlitna af sit elaka samwete, af sina nycker, af sina wäldswärckningar, han skulle beklaga dem och wälsgna sin låga koijsa.

Sid. 191. Tro aldrig at Jordens Herror lefwa et bättre och roligare lif än deras foteck, de låta oss ej se hwad som passerar bakom rideaun, men man hjelper sig med reflexioner, och allt bewisar at i brist på snille och hjärta lämpat til et så högt ämbete äro de ofta de aldraelaste. I sjelfwa wärcket se wi dem hysa de fallaste begrep om lycka, mækt och ära, Sanningens sackla lyser dem sällan, i det de arbeta at störta så mångfaldiga, huru kunna de sjelfwa wara lyckliga? Ehuru de äga i sina händer alla medel at befordra sin sanna wälfärd, så förstå de ej at nyttja dem; sluteligen bringas de därhån at ofta afwundas dem som ödet låtit födas i det lägsta stånd.

Om jag wore Kung (Ponera at Cronans glans ej skände mitt hjärta). Se här huru jag skulle bereda min lycka. "Då jag uprichtigt älskade mina undersåtare, så tror jag mig blifwa älskad tillbaka. Litet smickrad at styra låga och twungna själar, skulle

"Skulle jag lämna mit folk den sanna frihet til hwilken en männis-
 "skas natur ger så lagliga och oemötsäjeliga rättigheter. Derigenom
 "blefwe jag omhändert af dygdiga, arbetsamma och sitiga medborga-
 "re som älskade sitt Södernesland, och som skulle wälsigna Den, hwile-
 "ken de hade at tacka för all sin lycka. Jag skulle mistro mig sjelf,
 "och aldramåst de Smickrare som omgäfwro min Thron, Lagen alle-
 "na skulle regera, och denna Lagen skulle wara dickerad af rättwisän
 "men aldrig af nycker och begär. Mitt eget interesse blefwe altid
 "förbundet med mitt folks, emedan jag är öfvertygad at min hög-
 "het, min wälfärd och min personliga säkerhet bero af mitt folks
 "tanckesätt, wälmåga, anseende och dygder. Det är igenom mitt
 "älskade folks förtroende, som jag utan wäld kommer at åga et langt
 "större och fastare wäld öfwer deras hjärtan, än det som legda och
 "wärfwade Troupper förnä at skaffa mig. Jag skulle ej igenom
 "Krig och inträckningar sätta på wägspelet min egen ära och rikets
 "wälfärd för at på et nedrigt och wäldsamtt sätt kunna Commende-
 "ra Slafwar. Jag skulle wara nöjd med mina gränstör, blott jag
 "befordrade mina Undersätares wäl, — då hwart ögnableck i min
 "regering skulle wara utmärckt af nåd och wälgärningar, kunde jag
 "ej annat än lefwa nöjd med mig sjelf; aldrig skulle et gnagande
 "samwete eller ledsnad få inrymme hos mig, då jag har rättighet at
 "fordra Millioner människors högaktning, har jag också rättighet
 "at bära aktning för mig sjelf. Jag skulle wedergålla nyttiga idrot-
 "ter, rena seder, ära och dygd, och jag skulle ej ha andra fiender än
 "nedriga, lastfulla, bedragare, och stjällmar. Och om så olyckligt
 "wore, at deras antal wore för talrikt, för mäktigt, så skulle jag utan
 "minsta sorg stiga ned ifrån Thronen, gå tillbaka ibland folkhoppen och
 "intet i wärlden skulle betaga mig den äran at åtminstone hafwa bju-
 "dit til befrämja mina likars lyckalighet här på jorden *)

Öfwer

*) Swem af og kan et ögnaleck twifla at icke denna målning är sann och hwem
 wore så olycklig at miskläna originalet? denna sidan skal således aldrig retu-
 teras, utan är införd som et bewis at Auctoren til Sitem Social någon en a
 gång träffar rätt ibland all sin för öfrigt falska och absurda Politique.

J. J. Landar. u.

Öfwer Lyckan *)

Öfversättning ur The Tattler.

Ej är det lycka lyckligt födas
 Til höghet och et tancklöst lif.
 Til lättja, för det andra mödas
 Och wälja falska tidsfördrif.
 At lättas utaf andras bördas
 Se andra så och fructen skjörda
 Så wara narr för andras wett
 Och sina likar hemligt mördas
 Sen man sig närt af deras swett.

Ej lyckligt, hedras utaf titlar
 At åka lätt med tanckspridd själ
 At för et namn som drat titlar
 Så wara själm och wara träl
 At lysa uti ståt och drängar
 Men innomhus ha brist på pängar
 At för sin prækt utöfwa swet
 Med sömnlöshet i siden sängar
 Och lefwa stort af Guntlacks**) strek.

Ej är det lycka, at befalla
 Och bli et talträngt Echo lif,
 Se wänlig ut och hysa gälla
 Och bredwid Gillsstun synas rik.
 At sälja gods för Gala - kläder
 At swälta för en wacker fiäder
 Och skols til Spectaclet gå —
 Jag denna lycka kallar wäder
 Och denna sällhet illa må.

*) Insändt. **) 3 Originaler står Cartouche.

Register och innehåll på de sista 50 Numren i Andra Skåcken.

N:o 51 Dröm om den Wälsignade Tryckfrihetens wälsignade tillstånd, Ensligheten Poëm, hwaraf sista versen är denna:

Kom sen Tyrann at mig förfölja
 Bör alt hwad du har hjärta til
 Jag lofwar mina tanckar dölja
 Och at jag knappast täncka wil
 De skola ej mitt lugn förstöra
 Man skall ej ord af mig få höra
 Då jag i ensligheten bor
 — Men ack! om jag för himlen klagar
 Jag hoppas det dig ej misshagar
 Du fructar ej den du ej tror.

Påminnelse wid en Gratulations vers til en förnäm och hög Embetsman.
 — 52 2 gånger oplagd om Regerande Keisaren den Store JOSEPH, Epigramme. — 53 En liten fråga til Roten Srist, början at upräkna alla misstag i System Social för at refutera dem, Epigramme. — 54 Om Frihetens Hjältar, vers, frågor. — 55 Swar ifrån Roten Srist, om den Stora Ministern Sulli. bref ifrån en Landtbo, Strödda Tanckar. — 56 Saga om aldrig få nog, Chronieke styl, Fråskan. — 57 En Sommarnatt målad, om China, Politique. — 58 En Fransysk vers, Tanckar öfwer Calmère Slotts Torn och Regala Bränneriet, Tanckar, en gammal Slagdånga på ny ton. — 59 och 60 Ett gammalt Manuscript fullt med Sedolärer, Portrait. — 61 Bref til Factoren, Reflexioner öfwer en vers af P. i Utile Dulci. — Om Nöje och Lycka, Slå spiken på huswudet, Utgiftwarens swar på 2:ne Billetter. — 63 Sur la mort de notre Auguste Reine LOUISE ULRIQUE, Reflexioner, Öddsligheten, — 64 Det dygdiga Barnet Moral, Tanckar. — 65 Fortsättning på det som skal refuteras i System Social, Tre Kemmare, Samlare. — 66 Dröm om urfossträngen denna tiden, Epitre til Chloë, om Regala Brånwins inrättningen af Licet Incognitus. — 67 Sullis stats lära, Fable om Poeten och hans Mæcnas, Swar til Licet Incognitus, den fattiga Criticus. — 68 23id

68 Wid Cephis grift, Små Historier. — 69 Fortsättning utur Sitem Social, et ophittat Inpromtu på gatan. — 70 Critique öfwer någan olycklig vers i et af Dagbladen, om sista Svenska Revolutionen af Herr Desmairons jemte et Konungens bref til Hans Kongl. Höghet Hertig CARL om all den Kongliga Måd och huldhet hwar med de altid skola omfattas som wågar siet lif och owise om utgången icke en gång fructat plågor och det nelligaste straff. — 71 I anledning af et Uslag d. 2 Juli, Små Historier. — 72 Grafskrift i Sten styl öfwer en adell och älskad Fru, en Tableau af öf skuldigheten. — 73 Samtal emellan Talträngd och Tystlåten, Billet til Utgif., Besynnerlig Ed. — 74 2 gånger oplagd, Instruction för mitt barns Informator, Wisa för en Mamsell som warit sin fästman otrogen. — 75 Reflexioner, Epigramme. — 76 En girig butts Testamente, Epigramme. — 77 Recension med eloger öfwer det af Kongl. Commerce-Collegium utfärdade Reglemente i 33 §§. för Judarna som til så stor myckenhet inflyttat i Riket, Epigramme. — 78 Saga om Spindeln och Flugan, Tanckar, Krogen målning af Hagarth. — 79 Saga om Hunden, Konung Stanislai philosophie, Epigramme. — 80 Öfversättning af FREDRICS i Preusken Ode och Tanckar i Regeringsläran, hwilken Konung! Anecdore i sista Kriget emellan Preusken och Österrike, Epigramme. — 81 Österriska Reglementet af 6 små §§. för Judarna, Continuation af Stanislai Philosophie. — 82 Lyfimaque af Montesquieu. — 83 Den sanna Patriotten, à La Spa Poëm, om Project makare. — 84 Fortsättning utur Sitem Social, Billet til Utgifwaren om Operan i Berlin, Stanislai philosophie. — 85 Dicht ifrån Engelskan om Höfen och Sparstwen, vers wid Uttjordsdrängen hos D - - - s Hans Caspers fransjälle, utur Romerska Historien. — 86 Emblemer och sinnebilder, Stanislai Philosophie, Epigramme. — Om Tyckan, om Engelska Nationens förnedring, Annonce om ny Prænumeration för Landsorterna. — 88 Til Eglé, Utdrag utur Helvetius. — 89 och 90 Om den stemma girigheten, om Carl VIII i Grandkrifet, Romerska Senaten, Epigramme. — 91 Några lyckliga Strofer utur Virgili ecloger öfversatta af Palmfelt, utdrag utur Helvetius. — 92 2 gånger oplagd, en ung förnäm Herres Amouretter i Paris och inskickade til

til Wälsignade Tryckfriheten. — 93 Predikts ord utur en Skarp
Tings predikan, Reflexioner, Billet til Utgifwaren. 94 2 gånger op-
lagd Project til et Reglemente i à la Spa Metoden, Bref om en
Fransysk Rådsmans betjent i Stockholm som blef för ofta bedragen
derigenom at han trodde hwar menniska i Swerje kunde Fransyska.
— 95 Reflexion, en ganska lycklig fri Översättning af Horatii 16
Ode til Mæcenat. — 96, 97 och 98 Höstqvådet så loutenerat och
så lyckligt ifrån början til slutet at man önskar det wore längre. —
99 och 100 kunna begripas under läsningen.

Annonce.

Då som jag tror, Milloner människor nu på en 14 dagars tid til-
skrifwit mig i ett och samma ämne, så får jag härigenom hos sam-
telias frågare afsäga min ödmjukaste Compliment och swara, at
Säkerheten är den största som den hittills varit; så wida annars
dermed förstås at jag opfyller min i Prænumerations Sedlarne gif-
na förbindelse, — skulle åter med säkerhet menas, at vara ofjända,
så blir och den skyldigheten (så långt den på mig ankommer) lika
helig. Säfångt har en och annan nämt timmelig wälsärd och ci-
terat det bekanta Me Tairai je? i N:o 105 Dagl. Allehanda. Denna
lyckliga och wackra Profan af en Litlänning, som ej respiterar annat
än humanité och dygd, är i helt annat upsåt skrifwen än at kasta
minsta skugga på ett blad hwarpå de Högsta och det innom Kongli-
ga Huset i 2:ne år Prænumererat.

Utgif.

Till Respective S - - - - r

~~~~~ Och ni! så Konstiga och sluga
Som hwiskat, lyknat, och som löpt
Som sällan läst och aldrig lärt
Men haft så godt förstånd at ljuga

Du

Du lönska flock! blif åter glad,
Den tredje Stäcken snart framklifver —
Jag wet du lefwer af et blad
När den får swälta som det skrifwer.

N:o 1 och 2 af Tredje Stäcken utkomna den 1 November.

Stockholm, Tryckt hos Carl Stolpe.

160

S. 258

